

ע"פ 2404/04 - עדי לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

11 יולי 2016

עפ"ת 16-04-2404 לוי עדי נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופט אילן ש' שליה, סג"נ
המערער עדי לוי
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופט ר' וקסמן) מיום 8.3.16 שבה דחה בית המשפט את בקשה המערערת לבטל פסק דין שנתן נגדה בהעדרה ביום 16.6.15. בפסק הדין הרשע בית המשפט את המערערת, בהעדרה, בעבירה של נהיגה ב מהירות מופרזת 154 קמ"ש במקום שבו המהירות המותרת היא 100 קמ"ש, כשהעבירה נעברה ביום 22.7.12, וגורר עליה 45 ימי פסילה בפועל, 2 חודשים פסילה על תנאי וקנס 1,400 ל"נ.

בבקשתה לביטול פסק דין טענה המערערת:

- א. המערערת לא קיבלה זימון כדין למשפט כלל. אישור מסירה שהגיע התובע הווחר בציון "לא נדרש".
- ב. העבירה שיוסה למערערת איננה עבירה עבירות קנס, שעל כן לא חלה עליה תקנה 44א בתקנות סדר הדין הפלילי המאפשרת לקבל אישור מסירה אף ללא חתימת הנאשם.
- ג. טענת התישנות: חלפו יותר מ 3 שנים ממועד העבירה, כשתקופת ההתיישנות ממועדת ועד להגשת כתב אישום או עד משלוח הזמנה בגין היא 4 חודשים ממועד העבירה.
- ד. נגרם למערערת עיוות דין שכן הייתה לה סיבה מוצדקת לאו הטיצובה, והיא כופרת בכתב האישום. יתר על כן, העונש חמור במיוחד נוכח הותק בנהיגה של המערערת, עבירה שאינו מכבד, הזמן הרב שחלף ממועד העבירה והעונש שנגזר.

המשיבה התנגדה לבקשתה, טענה כי המערערת זמנתה כדין ואף צירפה אישור מסירה מיום 11.9.12, דהיינו בתוך תקופת ההתישנות.

בהחלטה מפורטת ומנו מקת היטב דחה בית משפט קמא את טענות המערערת.

בית המשפט בחר את אישור המשלוח בדואר רשום, המציין כי דבר הדואר התקבל למשלוח ביום 3.9.12, ונמסר ליעדו

עמود 1

© verdicts.co.il - עו' פסקי דין

בישוב בית עזרא בתאריך 11.9.12. כן צורף פלט מושטרתי בדבר משלוח הודעה בדואר רשום לכתובתה של המערערת. לפיכך נדחתה טענת המערערת להתיישנות.

אשר לטענה לאי קבלת הזמנה: בית המשפט עמד על כך שהזירה לדין הוחזרה בציגן "לא נדרש". בית המשפט ציין כי בשורה ארוכה של פסקין דין קבעו בת' המשפט המחויזים כי תקנה 44א בתקנות חס"פ חלה גם על עבירה שאינה עברית Kens, וזאת שלא כמו החלטה בודדת שהביאה המערערת (עפ"ת מ"ח ב"ש 11-08-2010). בית המשפט הוסיף כי המערערת לא הצליחה להרים את הנטול שסיבת אי המסירה היא בכך שלא דרשה את דבר הדואר.

בית המשפט הוסיף ומצא כי אין בטענתה הסתמית של המערערת שהיא כופרת בעבירה די לקביעה כי שפטתה שלא בפניה עלתה כדי עיוות דין. גם העונש שהוטל על המערערת נמצא בתחום הענישה ואין מכבייד, אף התחשב בעברה, הכלול עבירה של נהייה בנסיבות מופרצת שעבירה המערערת ביום 28.11.12.

לפיכך דחה בית משפט קמא את הבקשה לבטל פסק הדין.

בכתב הערעור ובטענותיו לפני חזר ב"כ המערערת על טענותיו בבית משפט קמא ופירט אותן. ב"כ המשיבה חזר והשיב לטענות. אדון בטענות אלו עתה:

א. טענות ההתיישנות והעדר מסירה

הסניגור טוען כי העבירה, שהחישד לביצועה מבוסס על צילום הרכב, התיישנה מכוח הוראות ס' 239א (ב) בשילוב עם הוראת ס' 225א (א1) בחס"פ, הקבועות כי אם לא נשלחה לחשוד ביצוע העבירה הזמנה לחקירה, או הودעה על ביצוע העבירה, תוך 4 חודשים מיום העבירה, לא יוגש בגין כתוב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט. לטענותו תקנה 44א בחס"פ, הקבועה חזקת מסירה, אינה חלה על משלוח הזמנה לדין בעבירה שעניינה הזמנה לדין, להבדיל מהזמןה לדין כאשר נאשם מבקש להישפט. הסניגור טוען כי בעניינו לא עמדה המשיבה בנטול להוציא ששלחה את הודעה כלל.

המשיבה מסכימה כי כאשר מדובר בעבירה שהרaira לה היא צילום הרכב, חלה חובה להזמין לשולח הודעה על העבירה תוך 4 חודשים ממועדה. אולם, לטענת המשיבה הודעה כאמור נשלחה תוך 4 חודשים. יתר על כן, בעוד שמדובר שהמעערערת مستמכת על פסק דין אחד של בית המשפט המחויזי בבאר שבע (ועל פסק דין נוסף של אותו בית משפט) הציגה המשיבה לפסקי דין שיצאו לאחר מכן, מבתי המשפט המחויזים במרכז ובחיפה, שמהם עולה שתקנה 44א אכן חלה על מקרה כגון זה שלפנינו. גם בית המשפט העליון נזקק לסוגיה דין וברע"פ 3202/16 אבִי בן נחום נ' מ"י (18.5.16), מפי כב' השופט א' שחם, מצא כי תקנה 44א חלה גם על עבירות מהירות שבגינה נמסרה הזמנה לדין. הדברים בית המשפט לאחר הבאת ס' 239א בחס"פ:

"עינינו הוראות, כי חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44א לתקס"פ, חלה הן על עבירות Kens, והן על עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש". בהתאם לכך, חלה חזקת המסירה גם על העבירה שיוכסה למבחן, קרי, עבירה של נהייה מעל המהירות המותרת, בנגדות לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה (ראו, לעניין זה, רע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל (17.12.2007); רע"פ 9692/09 הבר נ' מדינת ישראל

(12.1.2010) ; רע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014)

(שם, פיסקה 9)

יעון במסמכיו המסייע מעלה ללא צל של ספק שההודעה על העבירה והזמןה לדין אכן נשלחה למערערת. המערערת טוענת כי המסמכ היחיד להוכחת המשלו היה "פלט דוטן", אך כפי שהראתה המשיבה פلت זה לא היה אלא בבחינת נוספת למסמכים אחרים המלמדים על משלו ההודעה והזמןה. כך הצינה המשיבה את אישור הדואר לקבלת דבר הדואר הרלוונטי למשלו ביום 12.9.3.12, ואישור נוסף נוסף שהה הגיע לעדו ביום 11.9.12 (הכל בתוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה).

די באלו לדוחית הטענות להתיישנות ולאי מסירה (כאשר ההודעה והזמןה לדין הגיעו לתעודתה אלא שהמערערת בחרה שלא ליטול אותה מבית הדואר).

ב. טענה לעיוות דין ולחומרת העונש

ככל שהטענה לעיוות דין נובעת מאמירה סתמית של המערערת, במהלך הדיון לפניי, כי לא היה נהגה ברכב אלא אימה, הרי שזו טענה שאינה מפורטת, שנטענה רק בשלב הערעור ולא תימוכין כגון תצהיר האם. די בכך לדוחיתה.

ככל שהטענה עוסקת בעונש שהוטל על המערערת, סבורני שהעונש נמצא בתחום הענישה הנכון, ולא מצאי כי יש בו כדי לגרום לעיוות דין. אין ראה מקום להתערב בשיקול דעתו של בית משפט קמא באשר לשיעור העונש.

לפיכך החלטתי לדוחות את הערעו.

על המערערת להפקיד את הרישוי במציאות בית משפט קמא תוך 24 שעות. המשיבה תידע את המערערת לאalter.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ו, 11 יולי 2016, בהעדר המערערת שלא התייצה ובנסיבות ב"כ המשיבה עו"ד ר' גרובס.

אלון שי, שילה, שופט
סגן